Franqueig concertat

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO' SOCIALISTA DE CATALUNYA

El nostre Secretariat

[illegible]

Editorials

Necessitat de l'amnistia

El sanguinari Thiers —el qual podia entendre-hi una mica, perquè va fer la repressió de la *Commune*— deia en alguna banda que quan un Govern envia a un Tribunal militar assumpte d'importància aquest tribunal no els torna mai absolts. Imagineu, doncs, quan aquest Tribunal és no ja militar —que al capdavall pot ésser una cosa «tècnica», per [illegible] l'enfrontament de moda, confiada només al rigor literal del seu Codi implacable i ancestral i desproveït de noció polítiques flexibles—, sinó un Tribunal polític. El desastre resulta tan gran que, moltes vegades, fins el mateix Govern que intenta els procediments es troba desbordat per la duresa dels falls. Per no parlar sinó de coses ja passades, recordem que la duresa d'uns falls va fer caure, a la llarga, i no massa llarga, el Govern Maura del 1909, i el [illegible] del 1917 (aquell del senyor Cambó), i el del Berenguer; i que també hi ha jugat fa alguns anys —història, encara— la crisi [illegible] de l'*amnistia* per no voler aplicar unes sentències greus, que [illegible]

[illegible]

Un setmanari socialista

[illegible]

UNIÓ SINDICAL

[illegible]

Poc temps després, en un Congrés, es constituí la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya. Aquest és el camí que ha de seguir tot bon socialista.

M. MARTÍNEZ CUENCA

L'ATUR FORÇÓS

[illegible]

Encara ens queda marge per a poder donar feina a tots els germans que no saben com satisfer llurs necessitats més peremptòries, i no obstant això, es poden resoldre el problema de l'atur forçós amb uns quants milions, la major part dels quals se n'anirien en materials i en administració, i en obres públiques, i en altres coses que no són obres públiques, d'un rendiment absolutament nul.

Observem de passada que si s'[illegible] ser uns pocs enfront d'una guerra o només en una colònia es desencadenés un moviment de revolta se [illegible] immediatament trobaríem duplicada, quadruplicada, decuplicada... doblada tantes vegades com volguéssin, la quantitat que ara es va a dedicar per a apaivagar la fam d'un sector nombrós de parats. Perquè en tots els parats [illegible] per al treball d'obres públiques ni per a allistar-se en altres coses.

I, finalment, creiem essencial que, faci's el que es faci i s'hi posin els diners que es vulguin, el problema de la crisi i de l'atur forçós no té més que migrades solucions temporals. Cal preparar-se i resignar-se a canviar les coses.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Secció oficial

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya ha convocat el Consell Central del partit per al dia 7 de juliol.

La reunió tindrà lloc a Barcelona al local que oportunament serà assenyalat.

Les convocatòries ja han estat trameses i el Comitè prega a totes les Federacions i a les Seccions de cada Cap de Comarca que acusin rebut de la convocatòria i que si alguna d'aquestes Seccions no l'ha rebuda la reclami immediatament.

* * *

Totes les Seccions han rebut una circular sobre l'organització del Partit i sobre la necessitat de fer efectives tot seguit llurs cotitzacions.

Els Comitès de les Seccions són pregats de respondre aquesta circular i de complimentar-la.

Passat per la Censura

CONFERÈNCIA

Aquest vespre, a les 10, el company Estanislau Ruiz i Ponseti pronunciarà una conferència a l'Ateneu Popular de Gràcia (Salmerón, 177), sobre el tema: «La reforma constitucional».

Un llibre del company Comorera

Des de la presó, el company Comorera ha pensat en els infants de Catalunya i ha escrit un llibre per a ells.

L'Avi. Aquest és el títol de l'obra del company Comorera, que s'ha subtitulat: «Llibre de l'Escola i de la Llar». [illegible] a l'Escola i una prova de devoció a la Llar.

El llibre serà profusament il·lustrat per un dels més [illegible] dibuixants catalans, especialitzat en el gènere del [illegible] Miquel [illegible]

Per avui no fem més que donar la nova als [illegible] l'obra ja està en premsa. Però abans que surti caldrà [illegible] la il·lustració i això farà que es retardi uns quants [illegible] publicació.

Hi haurà un pròleg de Ventura Gassol.

Tindrem els nostres lectors al corrent del curs de la publicació de *L'Avi*.

Serà per a tots una sorpresa. I per als infants una joia.

El patriotisme dels fabricants d'armes

[illegible]

VICENÇ RIERA

Xifres que cal recordar

El *New York Post*, basant-se en estadístiques oficials, fetes pels serveis corresponents d'una cinquantena de nacions, en matèria de defuncions i moviment demogràfic, ha establert les següents conclusions.

Durant l'any darrer moriren per inanició (manca d'aliment, fred, malalties, etc.) 2.400.000 persones. En l'esmentat any es registraren més d'un milió i mig de suïcidis, motivats per la misèria i la manca de treball.

En canvi, foren destruïts en el transcurs del 1933 (baixa de preus, restriccions duaneres, pèrdua de mercats, etc.) els següents productes alimentaris:

Blat: 1.000.000 de vagons.
Cafè: 267.000 íd.
Sucre: 258.000 íd.
Arròs: 26.000 íd.
Carn: 25.000 íd.

El susdit diari assegura que en aquestes xifres no hi van compreses les mercaderies destruïdes per la sequedat, inundacions, terratrèmols, etc. Malgrat això hi ha 30.000.000 de persones sense feina que sofreixen tota mena de privacions. Malgrat això moriren 2.400.000 persones d'inanició.

Obrer! Recorda't que el capitalisme no té sentiments ni generositat! La unió del proletariat acabarà amb tanta injustícia i perversió!

Estranger

Accionistes i fabricants de municions

Anglaterra no es decideix. Tan aviat dóna la raó a Hitler com li fa [illegible]

[illegible] maments: el príncep de Connaught té 3.000 accions de la Vickers; el BISBE (àdhuc l'Església, el NO MATARÀS!) de Sant Andreu posseeix 2.100 accions de la Imperial Chemical Industries. Mr. Newille Chamberlain, ministre de Finances, [illegible]

JUSTICIA SOCIAL
EPOCA IV - NUM. 12
BARCELONA
22 de juny del 1935

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre . . . . . 2'50
Semestre . . . . . 5'00
Any . . . . . 10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.r, 1.a
BARCELONA

14

disposa de 5.414 accions ordinàries i 833 de preferents de l'empresa anterior...

Benediccions, arengues patriòtiques, discursos, trémolos guerrers, *God Save the King*, tot sigui en bé de la Pàtria! El poble es matarà per defensar llurs honorables empreses i ells s'enriquiran! Poble! A baix la guerra!!

F. M.

Reumatisme, Paràlisi, Anquilosi

per A. RENART

MASSATGISTA

Urgell, 87, principal, segona

De 3 a 6 tarda, cada dia menys els diumenges

ment d'individualismes nocius per a la classe treballadora.

Per això no podem capir que els homes nous que tot just prenen part en les lluites polítiques hagin de lluitar asprors allà on no n'hi ha. En tot cas, més que res, semblaria que hi hagi por d'ésser assimilats i desposseïts molts de llocs de responsabilitat i treball. En una paraula: la por de perdre el control de la capelleta que com tothom pot comprendre no té res a veure amb la salvació del proletariat.

Això en l'aspecte teòric de l'existència de les aliances. Ja no us vull parlar de la seva realització, i de la feina d'atracció que dintre seu es porta mútuament per part de les organitzacions representades amb la finalitat de cadascú tirar l'aigua a llur molí. I tampoc del problema que es planteja cada cop que s'ha de signar un manifest, per exemple. Que de de la sort a palletes fins a cara i creu, passant per la morra, es sortegen qui ha de signar en primer terme. Com si al poble l'interessés qui fa una cosa; allò que li interessa és que es faci i prou.

Tampoc no entrarem en l'anàlisi de les aliances com a plataforma dels qui no en tenen cap. Que amb posat seriós i de pontífex us diran que l'existència d'un sol partit obrer és una monstruositat.

Per aquests motius no sols no creiem en l'eficàcia de les aliances, sinó que impossibiliten l'entesa dels partits per una fusió.

I aquest és l'únic punt interessant. El que cal afrontar valentament amb totes les conseqüències. No n'hi ha prou amb ésser revolucionari des del míting o la premsa. Cal ésser-ne en la vida interna dels partits i en tots els nostres actes.

I el dia que hàgim fet la revolució dintre els partits eliminant qui impedeixi la fusió, potser serà l'hora de, seriosament i amb autoritat moral, fer la revolució política.

TOMÀS AMAT

Som incompatibles

En la reunió celebrada dijous de la setmana passada per constituir el Comitè pro-amnistia a Catalunya es declararen incompatibles moralment amb el Socors Roig Internacional, Comitè pro presos 6 d'Octubre i Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya els delegats a l'Aliança Obrera següents: Bloque Obrero y Campesino, Partido Sindicalista Español, Izquierda Comunista, Unión General de Trabajadores de España, Partido Socialista Obrero Español, i tota aquella munió de productes residuals de la C. N. T. *expulsados, separados, disentidos* i *emmargados*.

Votaren en contra d'aquest acord per creure'l impropi: Esquerra Republicana de Catalunya, Unió Socialista de Catalunya, Unió de Rabassaires, Partit Comunista de Catalunya, Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra.

No sabem què hi diran els companys del S. R. I. i els del C. pro presos 6 d'octubre; nosaltres, en nom de la U. G. S. O., d'aquell incident en fem qüestió definitiva disposats a acceptar-ne totes les conseqüències.

La U. G. S. O. és legalment l'organització sindical majoritària de Catalunya. En les eleccions celebrades el dia primer de setembre de l'any passat per nomenar els vocals obrers al Consell Superior de Treball de Catalunya i els del Tribunal Industrial, la U. G. S. O. va guanyar les majories en diferents llocs de Catalunya: a l'extrem que a Barcelona dels trenta-cinc vocals obrers que s'elegiren al Tribunal Industrial vint-i-quatre els guanyà la U. G. S. O.; la cosa, doncs, no pot ésser més clara.

És l'única central sindical que, sense oblidar els destins del proletariat i la conveniència d'una solidaritat internacional de la classe obrera, i precisament per això, és catalana en els seus fonaments i en els seus propòsits i no accepta ingerències ni imposicions de ningú, en la seva estructura orgànica ni en les seves activitats tàctiques, atenent únicament els acords dels seus congressos.

Demés, i d'això no ha arribat encara l'hora oportuna de parlar-ne, en el moviment polític del 6 d'octubre de l'any passat la U. G. S. O. es va comportar amb plena dignitat, com en el seu dia podrem demostrar amb proves documentals que no creiem que posseeixi cap altre organisme sindical i amb testimonis personals d'indiscutible solvència en el camp obrer militants en altres sectors que el nostre.

Doncs bé; aquest organisme, per la seva consciència de classe, pels seus propòsits i fins per la seva catalanitat, pot transigir en moltes coses, pot tolerar crítiques no sols sanes, sinó fins pejoratives; podem no voler polèmiques que aprofundeixin les diferències entre la classe treballadora: el que no tolerarà mai, el que ja no tolera ara, és ésser tractada amb menyspreu o com si fos una cosa suspecta.

No creiem que en aquest moment de confusió i renovació dels organismes sindicals, a l'extrem que uns anys enrera quasi tot l'existent ens hauria semblat *anarquia*, podia haver-hi una organització que expengués patents de compatibilitat. Ara ja sabem que, segons per qui, una de les organitzacions espúries a Catalunya és la U. G. S. O. Aquesta alta facultat definidora estava reservada a aquesta amalgama que no se sap ben bé si és carn o peix que porta el pompós títol d'*Aliança Obrera*.

No serà en va que passés això; certes coses començaven ja a fer-se pesades, i si bé en el got encara cabien algunes gotes, el raig que ara hi han volgut fer caber ha fet sobreeixir la nostra actitud de comprensió, i ens obliga a declarar, amb completa responsabilitat de la nostra declaració, que trenquem tota mena de relacions amb les organitzacions que al si de l'Aliança Obrera es varen declarar, amb el seu vot, incompatibles amb la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya.

No cal, però, donar a l'exabrupte més importància de la que té. Per damunt de la burda maniobra de què hem estat víctimes, en una reunió on tant pesava el vot del partit majoritari de Catalunya com el de l'infusori trotskista, on tanta consideració mereixia el vot d'un socialista colonial com el d'un representant dels rabassaires, nosaltres afirmem que els propòsits no reeixiran i no aconseguiran excloure'n un dels factors principals en el procés polític més important de la història moderna de Catalunya ni la comparsa grotesca ni el complex baladrer i ridícul que l'orienta.

J. FRONJOSA

La nostra protesta

La setmana passada —per les acreditades «causes alienes a la nostra voluntat», etc.— no vam poder ni fer esment de l'assassinat del company diputat socialista Rubio Heredia. Aquest assassinat, comès en circumstàncies prou conegudes, representa una pèrdua important per al moviment socialista espanyol i demostra la indefensió en què ens trobem els treballadors. Ja que no poden dir res més, almenys que ens tolerin condensar en una sola paraula tot el nostre dolor i tota la nostra indignació: protestem!

El veritable socialisme té per fi l'elevació de les masses a la dignitat cívica, i per preocupació la reforma moral i intellectual.

VÍCTOR HUGO

7 dies

A la sessió de Corts del dia primer d'octubre del 1934, el senyor Samper, aleshores cap radical del Govern, digué:

«Quien desempeñe ese cargo (es referia al senyor Companys, aleshores: es Jefe del Gobierno de Cataluña, Presidente de la Generalidad y a la vez representante del Estado. Aquellas Cortes Constituyentes, que alardeaban de laicismo, no tuvieron inconveniente en establecer en el Estatuto este nuevo misterio de la Santísima Trinidad. (Rialles i remors.)»

* * *

El Dr. Martínez Vargas, aprofitant una festa infantil del grup escolar *Francesc Macià*, pronuncià davant el micròfon un discurs de tons feixistes. El procediment no pot ésser més barroer. No ens sorprèn, però.

* * *

L'aventura del Chaco ha costat a Bolívia i Paraguai 1.100 milions de pesos. Si haguessin donat la meitat d'aquesta suma a les empreses capitalistes pels interessos de les quals es produí la guerra, aquesta s'hauria evitat. Vet ací, doncs, una manera hàbil d'eliminar les guerres. Es calcula primer el que, aproximadament, pot costar i després es fa l'oferta als interessats. I tots contents.

* * *

El senyor Gallard i Folch, a *Després*, setmanari català filgaire, escriu un article comentant l'absència de la delegació obrera espanyola en la Conferència Internacional del Treball i fa admonicions al senyor Salmon per no haver-se atrevit a cercar el delegat obrer en organitzacions que no tinguin res a veure amb la U. G. T.

Ja imaginem cap on van les simpaties del senyor Gallard —de nom—, cap a les organitzacions sindicals del carrer de la Unió. Els Sindicats lliures, no?

Eufòria, fam i analfabetisme

És possible que encara resti algú mantenint-se en la il·lusió d'allò de l'eufòria que fa dos anys tan pomposament se'ns anunciava. O

A continuació, sota el signe de l'antimarxisme, es mobilitzaren les dretes monàrquiques i monarquitzants, les quals trobaren suport, conscient o inconscient, en elements que fins es diuen d'extrema esquerra.

Amb la sortida dels socialistes del Poder tot havia d'anar d'allò més bé.

Així ho proclamaven als quatre vents aquells homes que al moment que han tingut el control de la República a les seves mans han renovat llurs gestes dels temps de la monarquia. P

Així que ells han controlat el Poder han baixat els jornals, sobretot en l'agricultura. Tan bon punt ha caigut el Poder a llurs mans ha desaparegut aquella febre de construir grups escolars en totes les contrades del territori espanyol i i elevar per tots els mitjans possibles la cultura del poble, allò que fou el signe més accentuat de la República en els dos primers anys de la seva existència.

El problema de l'analfabetisme és un dels problemes que podrien ésser resolts dins l'actual règim burgès. Amb un règim polític de tremp prou elevat per a escometre l'empresa podrien obtenir-se els millors resultats. Alguna nació d'Europa és exemple d'això.

La solució del problema de l'atur obrer ja no és de l'actual règim econòmic. Dins el règim econòmic burgès estan governant règims polítics per a tots els gustos i ni una sola nació del règim econòmic burgès s'escapa dels estralls de l'atur obrer.

Solament la Rússia soviètica pot ufanar-se d'estar-ne exempta per la raó que el règim econòmic que té establert li permet entrar en l'entranya del problema.

L'atur obrer, que havia d'ésser resolt o quasi resolt quan les dretes ocupessin el Poder, segons deien elles, no cal pas que ens esforcem per demostrar que no n'ha estat. Ja ho fan per nosaltres els mateixos organismes oficials que amb les seves estadístiques ens diuen que l'atur obrer cada dia va en augment.

Per a remeiar-ho i dir que compleixen amb allò que havien promès al cos electoral s'han passat uns quants dies discutint al Parlament un projecte el qual no hauria tingut res d'extraordinari si hagués estat portat a discussió pel més vulgar dels governs a les Corts més ordinàries que tingué la monarquia. Alguns dels seus addictes ens han passat davant a fer públic el pronòstic que els efectes del projecte aprovat seran totalment nuls.

Elles són i representen els interessos creats d'on cal arrencar els mitjans per a combatre l'atur obrer; per a les dretes espanyoles primer s'esfondrà tot que deixar-se atacar voluntàriament llurs interessos.

Co és, que sota el signe de l'antimarxisme es pot desenrotllar més bé la tasca de sembrador de fam.

Allò que per a combatre l'atur obrer deien les dretes en la campanya electoral, que «treurien els diners d'allà on fossin», en boca d'elles no podia ésser més que pura demagògia, ja que treure diners d'allà on siguin per beneficiar la col·lectivitat solament s'escau, i de ple, dintre aquell sistema econòmic contra el qual tots ells s'han conjurat per esclafar-lo, com diuen ells, o sia el marxisme.

És així que l'obra de les dretes es mou dintre termes antagònics i per tant el resultat no pot sorprendre ningú, ja que és conseqüència naturalíssima dels fets.

Amb el Poder a llurs mans podran fer una llei de Premsa; allò que no poden fer és aixecar la confiança del poble en els destins del país, o sia aquella eufòria que ens anunciaven.

ARTUR PUIGVERD

La política pròpia

En les hores actuals, la transcendència política de les quals no s'amaga a ningú i que comporten una gran desorientació, no costa res fer exposicions truculentes sobre radicalismes a imprimir en la marxa del nostre partit. Portats, més que per un auster sentiment de classe, pel desig de buscar un efecte de galeria, no es pot fer altra cosa.

En aquest nostre portantveu s'ha gosat dir que convé separar-nos de l'Esquerra i fins i tot manifestar-se perquè d'una vegada ens convertim en un «veritable partit obrer» (?). Silenciar aquests esquiços grotescs comportaria per als que no hi estem conformes, deixar fer greix en cosa tan fàcil d'aconseguir i que al nostre entendre és d'una imprudència i manca de visió tal que convé tallar-ho en el possible, fins i tot arrossegant una impopularitat.

Quan érem al govern entre els partits coalitzats, era llavors que calia exposar amb tota claredat els inconvenients que això comportava; en obrar així fórem honor a l'honestedat com a partit en aquelles hores de difamació extraordinària. Però ara no seríem lleials que emprenguéssim un camí tot sols, oblidant que un camí comú ens lliga a tots plegats; abans aquesta actitud hauria estat correcta i gairebé podem convenir que, llavors, les exposicions fetes per exemple sobre Política Social a l'Ajuntament és molt possible que haguessin determinat una major facilitat per a deixar una bona obra de govern municipal socialista.

En aquests moments, repeteixo, considero d'una manca de visió totalitària en el conjunt que el panorama polític ofereix dir que hem de separar-nos de l'Esquerra. Jo crec que és precisament al costat de l'Esquerra on tenim la tasca a realitzar. No hem d'oblidar que el 6 d'octubre marca en la història del vell partit d'U. S. C. una fita i un nou camí. Per la nostra intervenció en el Govern es dóna per primera vegada en la Història de Catalunya que les aspiracions nacionals vagin conjuntes amb les socials. Cal no oblidar-ho. Des d'aquella data històrica pot dir-se que el moviment nacional es desprèn d'una manera categòrica de mans de la reacció per anar a mans més benignes i comprensives i saturades d'un ver sentiment humà. De tot aquest moviment és, doncs, la U. S. C. qui comporta el pes de la màxima responsabilitat en l'esdevenidor. No hauríem d'ignorar el gros contingent de treballadors que formen en les files de l'Esquerra i que cal en aquests homes desvetllar-los una consciència de classe, obra de postulat reservada exclusivament a nosaltres. ¿Com defugir, doncs, aquest gran i elemental deure? És clar que resulta més còmode deixar establert que som un partit obrer i... que vinguin a cercar-nos aquells als quals interessem; però és el cas que hem d'ésser nosaltres que hem d'anar a cercar tots els treballadors de Catalunya, fent-los sentir llur condició d'obrers, llevant-los del cervell la vocació per un partit burgès i inculcant-los els avantatges de militar en un partit de classe.

I aquesta tàctica, que crec la més profitosa per al nostre partit, hem de realitzar-la ben a prop de l'Esquerra, on per altra part ens obliga la lleialtat de l'infortuni seguit en l'adversitat.

El nostre esdevenidor és aquest; les nostres possibilitats estan totes en el poble català, i desviar tot aquest avenir per insinuacions i fòbies mancats de la realitat viva és exposar el partit a què patís dintre la seva força els mateixos mals que tants d'altres que per desgràcia nostra hi ha a Catalunya que es diuen partits obrers. La nostra sort és ben distinta per cert; tenim una selecció d'homes de vàlua molt per sobre dels partits liberals burgesos: ens més falta que una disciplina els faci treballar i moure, que el futur, creguem, és tot nostre.

A. OBACH

L'OPINIÓ DE LES JOVENTUTS

La J. S. C. i l'Aliança Obrera Juvenil

Hem llegit no fa gaires dies en el nostre col·lega *L'Hora*, un article a través del qual el seu autor intenta posar en evidència la, per a ell, curiosa posició nostra, en el que fa referència a l'eficàcia de l'*Aliança Obrera dels Joves*.

Si diguéssim que en comentar l'esmentat treball ho fem enduts per l'afany de polèmica o pel desig de contradir estimats companys, us enganyaríem. No, molt lluny de nosaltres aquest esperit contradictori per sistema, i estèril gairebé sempre. Tenim de la vida i dels fets que s'hi produeixen un concepte que ens fa incompatibles amb les reaccions de caire simplement anecdòtic i passatger. Estimem massa el destí dels pobles per a perdre'ns en un joc de paraules i de contradiccions puix que de les poques coses que nosaltres sabem, ocupa un lloc preeminent la convicció absoluta i irrefutable, malgrat tots els verbalismes demagògics, que entre les masses obreres no hi ha cap diferència: que a l'hora de rebre reben totes igual; que els sofriments són semblants; que l'afany de redempció dels productors és exactament el mateix en tots ells i que les incompatibilitats rauen únicament i exclusiva en els cabdills, líders o dirigents dels diferents partits de classe.

Per això no volem parlar d'aquest afer. És molt reflexiu i de vegades actituds dignes es presten a ben diferents interpretacions: unes vegades inconscientment, altres —la majoria— maliciosament, pel qui està disposat a fer-ne una bandera de les veus irresponsables del carrer. Hi ha, però, un mandat disciplinari que ens marca que tractem aquesta qüestió. A ella anem, doncs.

* * *

En primer lloc anem a l'anàlisi del que és en si l'A. O. J. Ens adonem immediatament que no és res més que una filial de l'Aliança Obrera, nascuda del seu si a la seva imatge i semblança, i que porta dintre seu com una malaltia hereditària, el convenciment de la certitud de les seves concepcions. No ens volem posar amb l'actuació ni els encerts i desencerts de l'Aliança Obrera: en el seu temps seran judicats. Només volem remarcar que una organització de joventut que neix a l'escalf d'una organització amb les mateixes idees, amb idèntica visió dels fets, amb les mateixes tàctiques i amb la mateixa tècnica revolucionària i obtinguda en el mateix laboratori, no té raó d'existir. Em direu potser que no és exactament el mateix, que hi ha diferències més o menys profundes en el que fa referència a la seva composició. Però us contestem per endavant que ja fa temps que ens coneixem i que és absurd intentar d'enganyar-nos nosaltres mateixos.

Per tant, anar a la creació de dos organismes semblants que es mouen a l'unison és anar contra la mateixa finalitat de l'Aliança.

Des d'un altre mirador, fins a cert punt es comprèn que els homes antics dels partits hagin creat a través de les llurs campanyes demagògiques un estat tal de coses que potser molts d'ells avui s'avergonyeixen de donar-se les mans, reconeixement de fet els llurs errors i les llurs lleugereses. Però els homes joves; els que veritablement són joves i senten la realitat que els volta i s'adonen que en el món hi tenen un paper més important que el d'enganxar cartells, anar a interrompre algun acte, o a fer d'acomodadors en un míting; els que senten aquest afany formidable de superació, no sols en l'aspecte extern sinó en l'intern; els que són rebels per essència, han de procurar no ésser orbs ni anar a ensibornar les masses, fent-les veure —a semblança del poble hebreu— que pertanyen a un partit escollit per gràcia divina i que tenen l'exclusiva de fer la revolució.

No; els homes que això facin podran tenir pocs anys, però no són joves.

Les joventuts de tots els partits proletaris han de forçar llurs dirigents a què s'entenguin i es formi un sol partit amb nombre, si voleu infinit, de tendències dintre seu. I, si cal, amb la llur impetuositat arrossegar les masses per damunt de les lluminoses idees dels cabdills, que en grotesca competència tots volen salvar el poble i entre tots el poble es perd.

Aquesta és la tasca de les joventuts. Aquest és el fet diferencial que justifica la seva existència. No permetre amb la nostra presència i consentiment l'existència d'aliances que en el cas més noble són el símbol de l'encarnació i desenvolupament d'individualismes nocius per a la classe treballadora.

Ràdio Moscou

A continuació donem el programa per a aquesta setmana, de les emissions en castellà de Ràdio Central, de Moscou, organitzades pel Consell central dels Sindicats de la U. R. S. S.

Les emissions tenen lloc:

Dimarts, 1.017 m. 271 kc., de 22 a 23, hora de Greenwich.

Dijous, 25 m., 12.000 kc., i 1.724 m. 174 kc., mateixa hora.

Dissabte, 25 m. i 1.107 m., mateixa hora.

Diumenge, 25 m., 12 a 13 hores de Greenwich.

Avui, dissabte: Revista de la setmana. Preguntes i respostes. Esportives.

Demà, diumenge: Com col·loquen llurs collites els koljosians.

Dimarts, 25: El gran Nord Soviètic.

Dijous, 27: La sublevació del cuirassat *Potemkin*.

A més, a cada emissió, notícies internacionals, notícies soviètiques i altres informacions interessants.

Cada setmana, JUSTÍCIA SOCIAL publicarà el programa d'emissions.

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora

ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU
RÀPID
SENZILL

S'aprèn a tallar tota mena de vestits en poc temps

Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9

FLORIDABLANCA, 101, PRINCIPAL, TERCERA

BARCELONA

Les afiliades a la U. S. C. (llurs fills) gaudiran d'una rebaixa

Compreu i llegiu

JUSTÍCIA SOCIAL

cada setmana.

COMPOSICIÓ A MÀQUINA

LLUNA, 8 -:- TELÈFON 12849

BARCELONA

El dia de dimitir de cap del Govern, Samper sostingué amb Gil Robles, al Parlament, aquest diàleg:

«Me ha reprochado S. S. que yo en este sitio (el banc blau) no soy un temperamento tranquilizador. Permítame S. S. que, con todo afecto, con toda consideración, le pregunte: ¿Cree S. S. que, sentado aquí, sería S. S. ante el país ese temperamento tranquilizador?

El senyor Gil Robles: Para mí, desde luego.»

Per a ell ja hem vist que sí. ¿Però, i per als altres?

Amnistia, amnistia!!

Per a la difusió de JUSTÍCIA SOCIAL

El C. E. ha adreçat a tots els companys de la U. S. C. i als subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL la circular que segueix, la qual —a comptar pels resultats assolits fins ara— obté un gran èxit:

«Company: El primer dels nostres deures és el de fer una intensa propaganda, i cal valer-nos, per a fer-la, del nostre setmanari JUSTÍCIA SOCIAL.

Fins ara només el rebien els subscriptors, i cal fer-ne un gran tiratge per a portar-lo a tot arreu on sigui possible. És molt interessant que llegeixin JUSTÍCIA SOCIAL, precisament, els qui no siguin afiliats. Cal que es trobi a tots els cafès, bars, barberies, fondes i llocs de reunió i d'esbarjo de tot Catalunya; i cal portar el nostre setmanari a mans dels simpatitzants que puguin convertir-se, més endavant, en associats.

Per a aconseguir-ho augmentarem el tiratge tant com sigui possible, i, per als companys que subscriguin quotes de «protectors», assenyalem el preu de 10 cèntims l'exemplar. I els exemplars que paguin els «protectors» seran distribuïts als llocs i a les mans de les persones que aquests «protectors» designin.

Omplin l'adjunt butlletí, subscrivint-vos com a «protector» i dient les persones o llocs on vulgueu que els exemplars siguin tramesos. Una quota d'una pesseta mensual dóna dret a dos exemplars. Si no voleu indicar les persones que hagin de rebre els exemplars, tindrem cura nosaltres mateixos de trametre'ls a llocs públics de reunió o a simpatitzants que coneguem.

Esperem la vostra subscripció.

Hem d'advertir-vos, només, que cal que les quotes siguin pagades a la bestreta per tal de fer front a les despeses d'augment del tiratge.

Sigueu «protector» de JUSTÍCIA SOCIAL en bé del Socialisme.

Per la Unió Socialista de Catalunya
El Comitè Executiu.»

El butlletí —que també poden omplir els companys retallant-lo del periòdic— és el següent:

En .... *que viu a* ....

carrer d .... *n.º* .... *subscriu, com a "protector"*

de JUSTÍCIA SOCIAL, una quota de .... *mensual (o per número),*

per tal que sigui repartit un exemplar a cada una de les persones següents:

Noms	Població	Carrer i número

COMPANY: Repareu els vostres aparells de ràdio i fonògrafs

a

TALLERS "ZEUS"

Sepúlveda, 174 - Telèfon 30883

Imp. Miret. — Quiris, 12. — Barcelona